

2. Az Elsőfokú Bíróság megállapításával ellentétben, az alperes helytelenül vizsgálta a megszerzett megkülönböztető képességre vonatkozóan beterjesztett bizonyítékokat az egyes tagállamok tekintetében külön-külön, és ez nyilvánvalóan ellentétes a közösségi védjegyrendelet 7. cikkének (3) bekezdésével, amely a megszerzett megkülönböztető képességet a Közösségen belül követeli meg. Az alperesnek – a tagállamok számának vizsgálata helyett – az előterjesztett bizonyítékokat egészében kellett volna megvizsgálnia, és azt kellett volna értékelnie, hogy mindez a bejelentési napot megelőző kellőképpen hosszú időtartamon keresztül, földrajzilag kellőképpen széles kiterjedésű területen történő, állandó jellegű használat egységes képét mutatja-e.

(¹) A közösségi védjegről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

Az Elsőfokú Bíróságnak a T-36/04. sz., Association de la presse internationale ASBL (API) kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítélete ellen a Svéd Királyság által 2007. november 22-én benyújtott fellebbezés

(C-514/07. sz. ügy)

(2008/C 51/54)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Svéd Királyság (képviselők: A. Falk és S. Johannesson)

A többi fél az eljárásban: Association de la presse internationale ASBL (API) és az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság T-36/04. sz., Association de la presse internationale ASBL (API) kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítélete rendelkező részének 2) pontját;
- a Bíróság az API Elsőfokú Bíróság elé terjesztett kérelmének megfelelően semmisítse meg teljes egészében a Bizottság 2003. november 20-i határozatát, tehát abban a részében is, amelyben a Bizottság elutasította az általa a T-209/01. sz., Honeywell kontra Bizottság, a T-210/01. sz., General Electric kontra Bizottság és a C-203/03. sz., Bizottság kontra Ausztria ügyekben előterjesztett beadványokhoz való hozzáférést;
- a Bíróság kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság megsértette a közösségi jogot, minthogy nem semmisítette meg teljes egészében a Bizottság határozatát.

2. Az Elsőfokú Bíróság egyrészt megállapította, hogy az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáféréstről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (¹) 4. cikkének (2) bekezdése értelmében a közösségi intézmények kötelesek vizsgálni, hogy a hozzáférhetővé tétel különösen és konkrétan sértheti-e a kivétellel védett érdeket. Csak ebben az esetben szolgálhat valamely kifogás a dokumentum hozzáférhetővé tétele megtagadásának alapjául. Ezt a vizsgálatot minden egyes dokumentum esetében el kell végezni. A fellebbező osztja ezt az álláspontot.

3. Az Elsőfokú Bíróság másrészt azonban arra a megállapításra jutott, hogy a Bizottság ebben a konkrét esetben nem volt köteles ezt a vizsgálatot elvégezni, tekintettel arra, hogy a folyamatban lévő eljárásokban a tárgyalás megtartásáig általános követelmény az előterjesztett beadványok bizalmas kezelése. Ez a bizalmas ügykezelésre vonatkozó általános követelmény részben a pártatlan bíróság előtti tisztességes eljáráshoz való jogon, részben pedig a Bizottság azon jogán alapul, hogy az ügyben félként megvédhesse érdekeit. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Bizottság nem követett el mérlegelési hibát, amikor a beadványaihoz való hozzáférést megtagadta.

4. A fellebbező álláspontja szerint ez utóbbi megállapítás összeegyeztethetetlen azzal a kötelezettséggel, hogy a hozzáférhetővé tétel kérdését a konkrét dokumentum tartalma alapján kell vizsgálni. Következésképpen, ítéletében az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a közösségi jogot.

(¹) HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.

2007. november 30-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Osztrák Köztársaság

(C-535/07. sz. ügy)

(2008/C 51/55)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: R. Sauer és D. Recchia, meghatalmazottak)

Alperes: Osztrák Köztársaság

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri, hogy a Bíróság:

- állapítsa meg, hogy az Osztrák Köztársaság nem teljesítette a vadon élő madarak védelméről szóló, 1979. április 2-i 79/409/EGK tanácsi irányelv (¹) 4. cikkének (1) és (2) bekezdéséből, és a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő

állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ 7. cikkével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségeit, mivel:

- a) a madárfajok védelmére az ornitológiai kritériumok szerint a mennyiségük és méretük szerint legalkalmasabb osztrák területeket (a „Hanság” területet Burgenland tartományban) nem nyilvánította a madárvédelmi irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében vett különleges védelmi területeknek illetve nem határolta el (a „Niedere Tauern” területet Steiermark tartományban) azokat ilyen különleges védelmi területekként és;
- b) a korábban már különleges védelmi területté nyilvánított területek egy része számára nem biztosított a madárvédelmi irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdésében, valamint az élőhely-irányelv 7. cikkével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (2) bekezdésében foglalt követelményekkel összhangban álló védett jogi helyzetet;

– kötelezze az Osztrák Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 79/409/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: madárvédelmi irányelv) 4. cikkének (1) és (2) bekezdése a tagállamok számára előírja, hogy nyilvánítsák különleges védelmi területnek az irányelv I. mellékletében felsorolt fajok védelmére a mennyiségük és méretük szerint legalkalmasabb területeket, és hozzák meg a szükséges intézkedéseket az I. mellékletben fel nem sorolt, rendszeresen előforduló vonuló fajok esetében is. A különleges védelmi terület számára olyan védett jogi helyzetet kell biztosítani, amely alkalmas arra, hogy az irányelv I. mellékletében felsorolt madárfajoknak többek közt a szaporodása és a fennmaradása, valamint az I. mellékletben fel nem sorolt rendszeresen előforduló vonuló fajoknak a szaporodása, a vedlése és a telelése biztosított legyen. Mivel a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló 92/43/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: élőhely-irányelv) 7. cikke szerint a többek közt az ugyanezen irányelv 6. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettségek a különleges védelmi területek tekintetében a madárvédelmi irányelv 4. cikke (4) bekezdésének az első mondatából eredő kötelezettségek helyébe lépnek, e területek jogilag védett helyzetének a továbbiakban biztosítani kell az olyan természetes élőhelytípusok és olyan fajok élőhelyei károsodásának és megzavarásának megakadályozását, amelyek céljára az egyes területeket kijelölték.

Az Osztrák Köztársaság megsértette a közösségi jog e rendelkezéseiből eredő kötelezettségeit, mivel a „Hanság” elnevezésű területet nem nyilvánította különleges védelmi területnek, a „Niedere Tauern” különleges védelmi területet nem határolta el a madárvédelmi irányelv követelményei szerint, és végezetül a korábban kijelölt különleges védelmi területek egy része számára nem biztosította a fent említett rendelkezések követelményeit betartó jogi védelmet.

Bár az Osztrák Köztársaság a Hanság különleges védelmi területté nyilvánításának a szükségességét elismerte, és több alkalommal megerősítette azon szándékát, hogy erről intézkedik, az említett kötelezettségének az indokollással ellátott véleményben megjelölt határidőig nem tett eleget.

A „Niedere Tauern” területnek a nem a madárvédelmi irányelv követelményeinek megfelelő elhatárolása először is abban áll,

hogy az Osztrák Köztársaság nem vette kellő mértékben figyelembe a havasi lilék szükséges élőhelyét, másrészt pedig egyes erdei madárfajok – nevezeten a hamvas küllő (*picus canus*) és a császármadár (*Bonasa bonasia*) – megállapított élőhelyét nem tette e terület részévé. Bár a tagállamok a különleges védelmi területek kiválasztása és elhatárolása tekintetében bizonyos mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, e jogkört korlátozza az a követelmény, hogy a behatárolásnak összhangban kell állnia az irányelvben meghatározott különleges ornitológiai követelményekkel. A tagállam különösen nem jogosult arra, hogy a különleges védelmi területek kiválasztása és elhatárolása során a madárvédelmi irányelv 2. cikkében, illetve az élőhely-irányelv 6. cikkének (4) bekezdésében foglalt gazdasági követelményeket vegye figyelembe.

A kijelölt védelmi területek ausztriai védett jogi helyzete tekintetében meg kell állapítani, hogy az olyan területek esetében, amelyek teljesítik a különleges védelmi területté nyilvánítás feltételeit, „különleges védelmi intézkedések” szükségesek az ilyen területen élő madárvilág tekintetében, és a szükséges védelmi intézkedéseket is pontosan meg kell határozni, és azokat a különleges védelmi terület és az azon élő fajok különleges jellegzetességeihez és környezeti feltételeihez kell igazítani. A jogi védelmi eszközökben foglalt különleges védelmi célok, melyeket a madárvédelmi irányelv 4. cikkének (1) és (2) bekezdése és az élőhely-irányelv 6. cikkének (2) bekezdése tartalmaz az adott madárfajokra vonatkozóan, valamint a területre vonatkozóan megkövetelt konkrét intézkedések és feltételek (tilalmak és követelmények) szintén kötelező jellegűek kell, hogy legyenek, és azoknak kellő nyilvánosságot kell biztosítani. Az egyes tartományokban alkalmazott szabályozások vizsgálatát követően megállapítható, hogy e szabályozások által biztosított védett jogi helyzet nem felel meg a fenti követelményeknek, és ezért a madárvédelmi irányelv és az élőhely-irányelv rendelkezései szerint nem kielégítő.

⁽¹⁾ HL L 103., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 1. kötet, 98. o.

⁽²⁾ HL L 206., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 102. o.

2007. november 30-án benyújtott kereset – Az Európai Községek Bizottsága kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-536/07. sz. ügy)

(2008/C 51/56)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Községek Bizottsága (képviselők: D. Kukovec és R. Sauer meghatalmazottak)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság